

D ů v o d y:

Vycházejí z údajů žaloby, podle nichž požadovaná náhrada škody odvozována jest z opomenutí žalované obce a od ní k tomu přibraných lidí ohledně bezpečnostních opatření při vykopávce za účelem opravy stoky u silnice, právem rekursní soud uznal, že pořad práva v tomto sporu není vyloučen. Učiniti bezpečnostní opatření, jímž jest zřízení potřebě vyhovujícího zábradlí u vykopávky na místě veřejně k chůzi používaném a výstražné osvětlení dotyčného místa, jest péče, kterou ukládá zákon každému podnikateli stavby (§ 1297 obč. zák., § 380 tr. zák., § 52 odstavec druhý zákona ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 zemsk. zák. pro Čechy) a nikoli jen péči, která by pro žalovanou obec plynula z důvodů místní policie nebo z povinností, také veřejnoprávní, udržovati silnice a na nich se nalézající stavby v řádném stavu (§ 28 čís. 2 a 3 obecního řádu pro Čechy ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák., § 12 zákona ze dne 12. srpna 1864, čís. 46 z. zák. a § 28 zákona ze dne 31. května 1866, čís. 41 z. zák.). Podle uvedeného jde tudíž o nárok, opírající se o soukromoprávní důvod, a rozhodovati o nároku tím jsou povolání řádní soudové (§ 1338 obč. zák.) a pořad stanovený v §u 37 obecního řádu pro Čechy (zákon ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák.) nemá tu místa. Rekursní soud rozhodl dle toho správně a dovolací recurs není opodstatněn, pročež se bylo o něm usnėti, jak se stalo (srv. rozhodnutí sb. n. s. čís. 1589 a 3678).

Čís. 5182.

Mimoknihovní držitel nemovitosti nemůže se žalobou dle §u 37 ex. ř. brániti exekuci na nemovitost.

(Rozh. ze dne 14. července 1925, Rv I 841 25.)

Ku vydobytí pohledávky proti Arthuru V-ovi vedl erár exekuci na polovici dlužníkovy domu. Žaloba manželky dlužníkovy, by exekuce byla prohlášena nepřipustnou, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d u:

Žalobkyně, vytýkajíc napadenému rozsudku nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), zastává proti odvolacímu soudu stanovisko, že, ježto polovina domu byla jí jejím manželem odevzdána do držby a užívání již v únoru 1921, ona pak polovinu tu dne 5. května 1921 koupila, byla exekuce žalovaným erárem proti jejímu manželovi záznamem práva zástavního pro nedoplatky na daních na onu polovinu domu dne 7. července 1921 vykonaná, i když právo vlastnické k polovině té bylo pro ni teprve 9. července 1921 do pozemkové knihy vloženo, již nepřipustna, její odpor podle §u 37 ex. ř. proti dotyčnému záznamu že jest oprávněný a že byl neprávem zamítnut. Než toto stanovisko žalobkyně nelze sdíleti. Tvrzené mimoknihovní vlastnictví žalob-

kyně k nemovitosti v době záznamu nebylo záznamu na závadu, pokud se týče nečinilo exekuci záznamem tím na nemovitost nepřipustnou. Pro posouzení přípustnosti exekuce, o kterou jde, jest rozhodno ustanovení §§ 431 a 444 obč. zák., podle něhož při smluvní sukcesi singulární lze vlastnického práva k nemovitosti nabytí nebo pozbytí pouze knihovním zápisem pokud se týče výmazem. I když tedy manžel žalobkyně svou polovinu domu žalobkyni v únoru 1921 do držby odevzdal a jí ji smlouvou ze dne 5. května 1921 prodal, byl na dále, ježto jeho vlastnictví nebylo v pozemkové knize vymazáno, pokud se týče žalobkyně nebyla v knize pozemkové za vlastníci zapsána, vlastníkem oné poloviny domu a měl podle §u 440 obč. zák. dokonce možnost nemovitost přenechatí jinému, než své manželce, které ji mimoknihovně odstoupil. Žalobkyně, majíc nemovitost do držby odevzdánu, měla toliko práva bezústředného držitele (§§ 339, 346, 372 a 373 obč. zák.) a koupí nabyta pouze důvodu, který však podle §u 425 obč. zák. vlastnictví neposkytuje, takže měla z koupě proti manželovi jako prodávateli pouze obligační nárok. Podle toho žalovaný erár, ježto vedl exekuci záznamem práva zástavního na nemovitost, která byla v pozemkové knize dlužníku ještě připsána a tento měl ohledně ní možnost disposiční, nevedl exekuci na majetek, jenž dlužníku nepatřil, a žalobkyně neměla k nemovitosti věcného práva, najmě práva vlastnického, které by exekuci na nemovitost činilo nepřipustnou. Žaloba podle §u 37 ex. ř. není tudíž opodstatněna. Dovolává-li se žalobkyně pro své stanovisko o nepřipustnosti exekuce vzhledem k svému mimoknihovnímu vlastnictví a nabytému obligačnímu právu plenissimárního rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 13. ledna 1909 Rv V 2049/8, judikát čís. 188, činí tak nepřipadně, ježto v tomto rozhodnutí řeší se otázka, zda předpis poslední věty §u 469 obč. zák., dle něhož věcný závazek hypoteky trvá také ještě po zániku pohledávky až do výmazu zástavního práva, platí též pro nabytí exekučního práva zástavního. Naproti tomu, co se týče stanoviska tuto a odvolacím soudem zaujatého, poukázati jest k tomu, že stanovisko to odpovídá plenissimárnímu rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ze dne 28. října 1908 Rv V 1545 8, judikát čís. 186 a stanovisku o mimoknihovním vlastnictví oproti knihovnímu vlastnictví tímto nejvyšším soudem v rozhodnutích sb. n. s. čís. 892 a 980 zaujatému. (Srovnej též Krainz-Ehrenzweig Sachenrecht ai 1923 § 224 a Dr. Mayr § 221).

Čís. 5183.

Obecná cena nemovitosti ve smyslu řádu pro dávku z přírůstku hodnoty rovná se v podstatě obecné ceně dle §u 305 obč. zák. Při zjišťování této obecné ceny jest šetřiti předpisů odhadního řádu nemovitostí, pokud se srovnávají se zvláštním účelem tohoto ocenění. Kromě ceny odhadní, vyšetřené dle §u 16 odstavec třetí odh. řádu jest zjistiti též cenu prodejovou dle §u 17 odh. řádu. Na soudu pak jest, by určil sám cenu obecnou.

(Rozh. ze dne 14. července 1925, R II 214/25.)